

Відділ культури Ярмолинецької РДА
Ярмолинецька централізована бібліотечна система
Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Іспит віри

*1025 років
Хрещення Русі*

63.3 (4 УКР) 41 я2

I - 88

Іспит віри. 1025 років Хрещення Русі : бібліодайджест /
Ярмолинецька ЦРБ; уклад. І. Білик. – Ярмолинці, 2013. – 28 с.

У виданні подано короткий опис історичних матеріалів, а також рекомендований огляд літератури по даній темі.

Призначено як для масового читача, так і фахівця бібліотечної галуз, вчителів.

Укладач: Білик І. І.

Відповідальна за випуск: Гриб М. А.

Відділ культури Ярмолинецької РДА
Ярмолинецька централізована бібліотечна система
Ярмолинецька центральна районна бібліотека

Іспит віри

1025 років Хрещення Русі

Бібліодайджест

Ярмолинці

2013

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 34/2013

Питання організації та проведення заходів з відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі

З метою сприяння належній організації та проведенню у 2013 році в Україні заходів з відзначення 1025-річчя хрещення Київської Русі **постановляю**:

1. Кабінету Міністрів України вжити заходів з метою активізації роботи центральних та місцевих органів виконавчої влади з підготовки та відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі, зокрема:

1) забезпечити перегляд складу Організаційного комітету з підготовки та відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі, його ефективну діяльність;

2) переглянути план заходів з підготовки та відзначення 1025-річчя хрещення Київської Русі, передбачивши, зокрема, додаткові заходи щодо збереження об'єктів культурної спадщини, пов'язаних із християнством, а також широке залучення громадськості до реалізації зазначеного плану заходів, та забезпечити його виконання;

3) внести у місячний строк пропозиції щодо проведення в липні 2013 року у місті Києві урочистих заходів з нагоди 1025-річчя хрещення Київської Русі;

4) вирішити в установленому порядку питання стосовно фінансування у 2013 році заходів із підготовки та проведення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі.

2. Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям:

1) забезпечити перегляд заходів з підготовки та відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі та їх виконання;

2) сприяти об'єднанням громадян, релігійним організаціям у їх діяльності щодо відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі.

3. Міністерству закордонних справ України вжити заходів щодо залучення до участі в урочистостях з нагоди відзначення 1025-річчя хрещення Київської Русі представників іноземних держав, у тому числі дипломатичного корпусу.

4. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Віктор ЯНУКОВИЧ

21 січня 2013 року

Благородство кожної істинної культури визначається тим, що культура є культ предків, пошанування могил і пам'яток, зв'язок синів з батьками... Культура заснована на священному переказі, витоки її сакральні. І чим давніша культура, тим вона значніша і прекрасніша. Їй дороге увічнення, неперервність, спадкоємність... Культура, в якій є релігійна глибина, завжди спрямована до воскресіння.

Микола Бердяєв

Хрещення Русі — процес прийняття і поширення християнства у Київській Русі. Ключова подія — масове хрещення у 988 році мешканців Києва, а згодом інших міст держави, у результаті чого християнство стало провідною релігією на Русі.

Хрестити Київську Русь і проголосити християнство державною релігією припало князю Володимирі Великому. Прийшовши до влади за допомогою варязької дружини і язичницької еліти, Володимир задля їх інтересів запровадив язичницький пантеон богів. На місці старого капища, де стояла подoba Перуна, з'являються статуї різноплемянних богів — Перун, Дажбог, Хорс, Стрибог, Сімаргл, Мокош. Але трохи згодом Володимир переконується, що для зміцнення держави та її престижу потрібно підтримувати найтісніші стосунки з Візантією — найбагатшою, могутнішою і найбільш культурно впливовою державою того часу. Задля цього він вирішив прийняти християнство та охрестити весь свій народ.

Християнство стало культурутворюючим, смислоутворюючим елементом життя нашого народу. Воно зіграло виняткову роль в історії нашої держави, житті суспільства, розвитку його культури, духовності та моралі.

У липні 2013 року Україна відзначатиме важливу подію — 1025 річчя Хрещення Русі.

Володимир Великий

Князь Володимир Великий

Володимир Святославович (Володимир Великий; після хрещення – Василь; рік народження невідомий – помер у 1015 р.) – великий князь київський (близько 980-1015 рр.; за іншими даними – 978-1015 рр.), один із найвидатніших державних діячів Київської держави. Син Святослава Ігоровича. У 969 – 978 рр. княжив у Новгороді. 980 р., перемігши свого брата Ярополка, що був підступно вбитий найманцями - варягами, став великим князем у Києві.

Сівши на київський престол, Володимир Святославович почав докладати зусилля для зміцнення й об'єднання держави. Народ любив свого князя й називав його «красним сонечком».

Але мало хто знає про нього як хрестителя Київської Русі, про те, що його звать рівноапостольним, про різку зміну його характеру, світогляду після хрещення.

До хрещення князь Володимир був язичником. Яким було у ті часи слов'янське язичництво? Це не тільки обряди, фольклор, різні ідоли, але і певна психологія, світогляд. Ось декілька штрихів.

Володимир, новгородський князь, іде з дружиною на Київ. Його не зупиняє навіть те, що там князює його старший брат Ярополк, він захоплює київський престол, влаштовує розправу над рідним братом і...бере собі за дружину його вагітну вдову.

А ось Володимир забажав руки Рогнеди, княгині Полоцької. І тоді він захопив Полоцьк, а батьків Рогнеди стратив на її очах, і взяв її таки за дружину.

За свідченням літописця, князь мав кілька дружин. І все це для язичницького світу було нормою. Адже князь – улюбленець богів, і йому все прощається. Ще б пак. Володимир готовий був принести в жертву богам двох варягів-християн. Жертвопринесення не відбулося тільки тому, що піддані князі самі розправилися з іновірцями. Ось що таке язичництво. Людина нашого часу швидше за все вирішила, що це звірство. І сам князь про себе скаже: «Я був як лютий звір».

*Хрещення Володимира.
Фреска В.М.Васнецова,
Володимирський собор у Києві*

І ось цей буйний правитель приймає хрещення. Що цьому передувало? У 986 році у Візантійській імперії була смута. Імператор звернувся за допомогою до київського князя. Той погодився, але в нагороду просив отримати руку візантійської царівни Анни, сестри імператора. Для зміцнення авторитету Київської Русі це мало велике значення. До того ж діти б від цього шлюбу мали законне право на візантійський престол. Цього хотів Володимир. А що ж греки? Вони вимагали, як обов'язкову умову, хрещення Володимира, бо нечуваним було, щоб християнка поєдналася з язичником. Та обіцянка їх була лукавою.

Коли частина київського війська допомогла придушити повстанців, імператор і не подумав послати царівну до Києва. Тоді Володимир, розлютувавшись на греків, пішов на них війною. І ті змушені були дотриматися обіцянки.

Щодо питання про час і місце хрещення князя Володимира є кілька версій. Згідно загальноприйнятій думці, князь Володимир прийняв хрещення в 988 році в Корсуні (грецький Херсонес у Криму); по другій версії князь Володимир хрестився в 987 році в Києві, а по третій - у 987 році у Василеві (недалеко від Києва, тепер м. Васильків).

Свята церква порівнює рівноапостольного князя Володимира з апостолом Павлом: схожість була не тільки в чудесне зцілення від сліпоти, але й узверненні до Христа після гонінь на християн і потім - у ревному поганське навернення до християнства.

Повернувшись до Києва з дружиною-грекинею, грецьким духовенством, привізши в свій стольний град різне церковне начиння і святині - хрести, ікони, мощі, князь Володимир приступив до офіційного запровадження християнства на Русі.

Що відбувалося в його душі після того, ніхто не знає. Хрещення могло бути і політичним кроком князя: щоб і з Візантією поріднитися, і щоб об'єднати воєдино розрізнені слов'янські племена. Але ніхто не сумнівається, що після хрещення Володимир став зовсім іншою людиною, про що свідчать його справи.

Він відмовляється від своїх попередніх дружин і живе лише з Анною. Постійно роздає своє багатство бідним. Почувши євангельське «блаженні милостиві, бо вони помилувані будуть», він наказав кожному нужденному і вбогому приходити на княжий двір і брати все необхідне...але немічні не могли прийти, тоді він наказав положити на вози хліб, м'ясо, рибу, різні овочі, мед, розвозити по місту, запитуючи: «Де хворі і вбогі?» – і роздавати їм все, що треба. Можливо, саме тоді в народі прозвали князя «красним сонечком». Неймовірна щедрість вражала людей. Як знати, чи не це привело багатьох до нової віри. Для чого робив це князь? Адже його ніхто до цього не примушував. Мабуть, він належав до тих людей, які не могли не ставитися серйозно до того, на що зважилися.

Це стосується і знаменитих банкетів князя: туди тепер пускали і київську бідноту. Мало того, почувши заповідь «не вбий», Володимир забажав скасувати смертну кару. І це той безжалісний Володимир! А як же насилля при хрещенні? Воно було? Літопис говорить, що Володимир, закликаючи народ хреститися, заявив: «Якщо хто не прийде завтра на річку, то не буде мені другом». Це насилля? Для сучасної людини, можливо. А тоді, коли людина вважала себе частиною племені, роду, князя сприймали як батька, а не як «гаранта Конституції».

І останнє. Чому ж князя Володимира церква вважає святим? За видатні заслуги перед церквою? Але багато було правителів, які те ж хрестили свої народи. До речі, в народі Володимира визнавали святим ще задовго до офіційного церковного прославлення. Чимось же він вразив серця людей, щось, видно, було особливим у його постаті.

Святий Володимир

Після хрещення князь різко змінився, він духовно переродився. Християни вірять, що самій людині це не під силу. Князь Володимир – натура цільна, глибока. Церква тому прославляє його як рівноапостольного, що сила його прагнення до Бога повернула весь хід руської історії.

*Володимир Святий - Хреститель Русі
(України), пам'ятник у Києві над Дніпром*

Зародження християнства на Русі

У чорноморських грецьких містах, так само як і на Подунав'ї, християнство почало поширюватися вже в перші століття по Р. Х., а звідти заносилося у наші краї купцями та різним мандрівним людом. Безперечно, уже в IX ст.. християнська релігія стала досить звичайним явищем у найважливіших містах України, де багато було такого рухливого населення, і охоплювала вищі верстви суспільства. У 860-х роках послані на Русь грецькі духовні охрестили багато людей, тож на Русь прислано було потім особливого єпископа для місцевих християн. У першій половині X ст.. згадується церква св. Ілії в Києві на Подолі – у трактаті Ігоря з греками, і серед Ігоревої дружини в тому ж трактаті розрізняється Русь християнська і Русь язичницька. На княжому дворі і в боярських колах було досить багато християн, тому не дивно, що й дружина Ігоря, княгиня Ольга, хрестилась також. У Києві розповідали згодом, що вона подорожувала в Царгород, щоб там прийняти хрещення, і сам візантійський імператор був її хрещеним батьком; проте в записках константинопольського імператорського двору, які описують детально церемоніал прийняття, про хрещення Ольги не згадується; з цього виходить, що хрестилась вона в Києві. Умовляла вона хреститися і сина свого Святослава, але той не вважав це зручним для себе. Зате його сини, у тому числі Володимир, виростаючи в Києві

при своїй бабці, з дитячих років могли вже ознайомитися з християнством. Та минуло багато років, перш ніж Володимир, влаштувавши справи своєї держави, зайнявся поширенням у ній християнства.

*Великий князь Володимир
вибирає релігію. І. Егінк, 1822*

Літописна повість подає справу так, що до Володимира приходили з різних країн місіонери і намагались обернути його у свою віру: болгари в магометанство, хозари в єврейську, німці в католицьку, греки у православну. Володимир вирішив сам перевірити, яка віра краща, і послав своїх послів у

різні країни придивитися до різних релігій. Посли повернулись і розповіли, що їм найбільше сподобалась грецька

віра; бояри також говорили, що певно, все-таки грецька віра найкраща, якщо цю віру прийняла Ольга – «наймудріша з усіх людей». Володимир вирішує хреститися, але не хоче просити греків, щоб послали йому для цього духовних осіб, а веде справу інакше: вирушає з військом на Корсунь (Херсонес), та, змусивши місто поступитися, вимагає від візантійського імператора Василія та його брата Константина, які правили разом, щоб вони видали за нього заміж сестру, інакше він піде на самий Царгород. Імператори відповіли, що не можуть видати сестру за язичника. Володимир заявив, що він готовий хреститися, бо знає вже християнську віру і вона припала йому до душі. Тоді імператори посилають сестру свою Анну до Володимира в Корсунь. Володимир проте починає відкладати своє хрещення; але тут він захворів на очі, і царівна Анна умовила його хреститися швидше, щоб видужати. Хрестившись, він справді видужав, обвінчався з царівною і, забравши грецьке духовенство з Корсуня, вирушив до Києва – хрестити Киян і всю землю.

...У той час, коли почались переговори про шлюб Володимира з царівною, він якраз відновлював єдність держави. Замислюючись над заходами зміцнення цього державного організму і своєї влади над ним, взагалі влади київського великого князя, Володимир, очевидно, вирішив кошти для впровадження цих задумів пошукати у Візантії. Візантія та її столиця Константинополь, або Новий Рим, як його

називали, був у той час в очах сучасного світу вінцем блиску, культури, слави, могутності, подібно до того, як раніше був ним давній Рим імператорський. Різні творці й будівничі нових держав, які виникали в ті часи, прагнули зодягнути себе і свою владу в блиск і славу цього світового світоча і для цього намагалися поріднитися з візантійським імператорським двором, одержати звідти різні коштовності – знаки влади, яку-небудь корону, імператорське вбрання. У записках імператора Костантина, сучасника Ігоря, знаходимо згадки, що хозарські правителі, угорські, руські і інші володарі часто зверталися до візантійського імператора з проханням пожалувати їм за яку-небудь послугу візантійську корону або інші регалії, просячи видати за них візантійську царівну або одружити якого-небудь візантійського царевича у них. Так було і з Володимиром.

Привід для цього подали самі імператори. Вони в цей час перебували у дуже скрутному становищі: один з перших сановників імперії, Варда Склір, підняв повстання і підійшов з військом до самого Константинополя. Імператори, не маючи іншого виходу, звернулися до Володимира з проханням про допомогу. Володимир погодився, але з свого боку зажадав, щоб імператори видали за нього свою сестру і, крім того, певно, прислали також корону й імператорські регалії. Існує пізніший переказ про імператорський вінець, присланий з Цареграда князеві Володимирі і коронування його цим вінцем. Цей переказ пов'язується з короною московських князів, що називається Мономаховою шапкою, а під Володимиром у цій легенді мається на увазі Володимир Мономах, правнук Володимира Святого. Сама Мономахова шапка пізнішого походження, але переказ про надіслання грецької корони з Цареграда стосується, певно, Володимира Святого і тільки потім перейшов на його одноіменного правнука, як найближчого предка московських князів. Володимир послав у Візантію шість тисяч війська, воно допомогло розгромити бунтівників і залишилось потім на службі імператорів. Але коли минула гроза, імператори почали уникати виконання обіцянок, даних Володимирі. Для візантійського імператора вважалося великою ганьбою видати свою сестру за варварського володаря, яким греки вважали київського князя – хоч би і хрещеного. Тоді Володимир звернувся до болючого місця Візантії – напав на її кримські володіння. Руські князі вже здавна прагнули захопити їх, але греки попередніми трактатами постійно захищали себе від нападів Русі на кримські міста. Тепер Володимир оточив столицю кримських володінь Візантії – Херсонес, або, як його у нас звали, - Корсунь. Місто

було добре укріплено, захищено міцними стінами, і важко було його взяти. Але один корсунянин зрадив і відкрив Володимирі, як перехопити воду, а без води Корсунь не міг довго триматися. Імператори не могли прийти йому на допомогу, бо у Візантії знову спалахнуло небезпечне повстання. Володимир оволодів Корсунем, а з ним і всім Кримом. Щоб повернути собі ці володіння, імператори мушили виконати дані Володимирі обіцянки: відпривити царівну Анну в Корсунь. Там відбулося її весілля з Володимиром. Після цього князь повернув Корсунь грекам як «вену (викуп) за царівну».

Серед цих подій непомітно пройшло саме хрещення Володимира; невідомо навіть, де воно відбулося, в Корсуні чи в Києві; говорили ще, що Володимир хрестився у Васильєві, теперішньому Василькові, коло Києва. За однією звісткою, похід Володимира на Корсунь відбувся на третій рік після його зречення; і справді, цілком можливо, що охрестився він ще до походу. При хрещенні він прийняв ім'я Василя – на ім'я свого шурина імператора Василя.

*Купель у Корсуні (суч. Севастополь)
- збудована у 1997 р. на імовірному
місці хрещення Володимира*

Хрещення всієї Русі

Охрестившись, Володимир усіх зусиль доклав до того, щоб поширити християнство у землях своєї держави. Задумавши зблизити свою державу з Візантією, прикрасити її блиском візантійської культури й освіченості, він, природно, прагнув наблизити по можливості місцевий побут до форм візантійського життя. Він міг уявити собі, як зміцнить політичні зв'язки поява в його землях цієї нової церкви та ієрархії, за допомогою княжої влади і під її захистом та опікою. Як і в інших землях, така державна церква мала зробитися союзником політичної влади, сприяти посиленню могутності князя, зміцнювати своїм впливом його авторитет і значення, - як це справді і було згодом.

Хрещення киян. Підготовчий ескіз фрески В.М.Васнецова, Володимирський собор у Києві

Літопис розповідає, що Володимир, повернувшись з кримського походу в Київ, наказав винищити ідолів – зображення язичницької богів, поставлені на горі, поблизу княжого двору; одні порубати, інші спалити, а ідол Перуна велів прив'язати до кінського хвоста і таким чином волокти до самого Дніпра, люди ж мали йти і бити його палицями для наруги, потім кинути в Дніпро і стежити, щоб він ніде не пристав до берега. Винищивши ідолів, Володимир велів усьому населенню Києва зібратися наступного дня біля Дніпра, причому ослушникам погрожував покаранням. Коли люди зібрались, їм

наказано було роздягнутися, зайти у воду, а священники стояли на березі і читали хрещальні молитви, і так було охрещено одразу все місто. Так розповідає літописець, і щось подібне справді мало відбуватися в Києві та в інших великих містах, хоч і не так просто і раптово, як описується в літописі: певно, спершу все-таки населення знайомили з новою вірою, тим більше що й раніше у великих містах були вже священники, що могли пояснювати найголовніший зміст нової

Репродукція картини Василя Перова «Хрещення Русі»

релігії. Літописці, у пам'яті яких мав зберегтися спогад про ці події, повідомляють, що тоді, при Володимирі, хрещена була «вся земля», і де не виявилось в населення схильності, там на допомогу приходила погроза: «якщо не в любові, то зі страху хрестились».

Після офіційного хрещення киян у 988 р. християнство стає державною релігією Київської Русі. Християнізація Русі йшла поступово за водними шляхами, спершу її прийняли більші осередки, пізніше провінція.

Рівноапостольний князь Володимир піклувався і про освіту свого народу. Після хрещення почали будувати церкви, привозились священники, і в науку їм віддавались діти – «почав Володимир брати дітей у нарочитих людей і віддавати їх у науку книжну», говорить літописець.

Для побудови й оздоблення церков запрошувались з грецьких країн майстри і художники: архітектори, живописці, золотих справ майстри – від них переймали їх мистецтво місцеві люди, і так поширювалося візантійське мистецтво, особливо церковне.

Слідом за Києвом християнство поступово приходило в інші міста Київської Русі: Чернігів, Новгород, Ростов, Володимир-Волинський, Полоцьк, Туров, Тмутаракань, де створюються єпархії. При князі Володимирі переважна більшість російського населення прийняло християнську віру і Київська Русь стала християнською країною.

Процес поширення християнства був тривалим і поступовим. Християнство на Русі розповсюджувалося де добровільно, де насильно протягом кількох століть. Можна припустити, що ще в першому столітті нашої ери слов'янські землі відвідав апостол Андрій з місією поширення християнства. Творець слов'янської писемності святий Кирил в одному із слов'янських племен навернув до християнства близько 200 родин, мабуть, в першому столітті було не так вже й багато затятих ревнителів язичництва. До найвідоміших вітчизняних джерел з історії християнства фахівці відносять твори теоретиків київського християнства: "Слово про Закон і Благодать" митрополита Іларіона (бл. 1053 р.), "Послання до смоленського пресвітера Фоми" наступного митрополита-русича Климента Смолятича (1154 р.), "Послання до братії" Луки Жидяти, "Пам'ять і похвалу Володимирові" Якова Мниха (XI ст.), "Повість временних літ" і "Житіє Феодосія Печерського" Нестора (бл. 1056 - після 1113 рр.), "Києво-Печерський патерик" та інші.

Що говорять хроніки, які дійшли до нас про хрещення Русі? У "Повісті временних літ", зокрема, зазначається: "Володимир повелів

опрокинути ідолів – одних порубати, а інших спалити. Перуна ж він наказав прив'язати до хвоста коня і волочити його згори Боричівим узвозом до Ручая і приставив дванадцять мужів колотити його палицями".

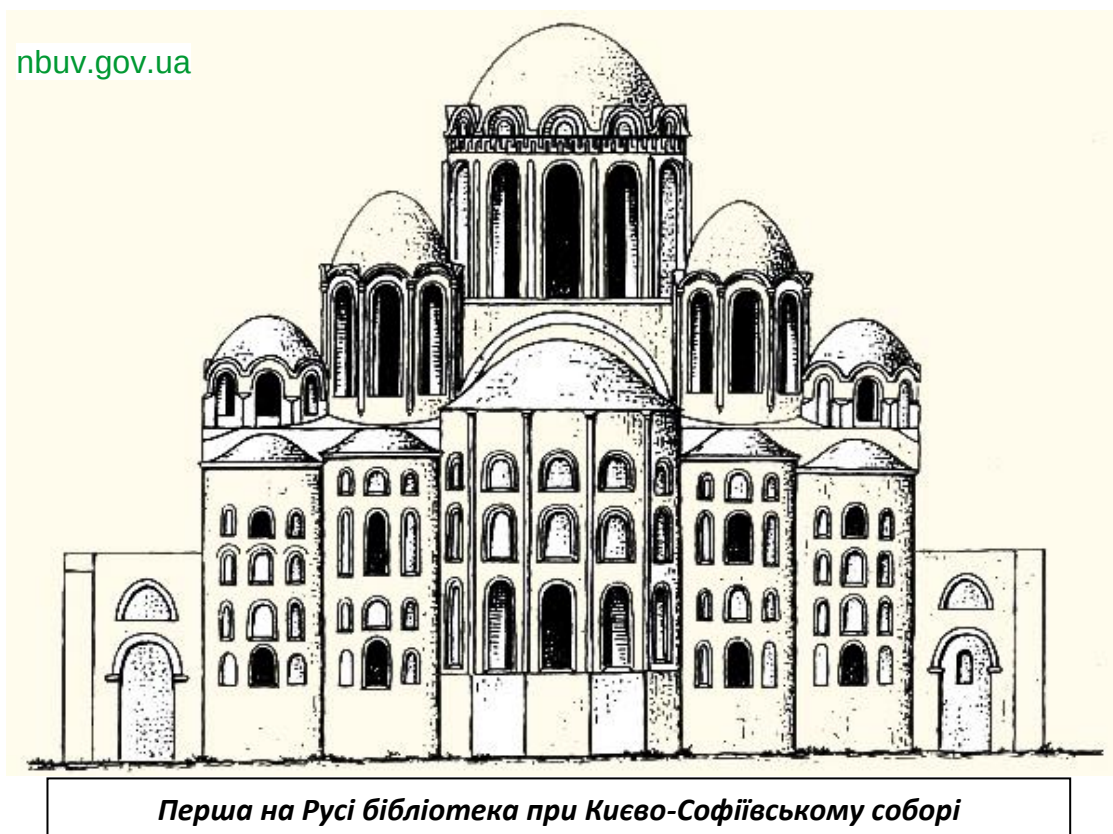
За допомогою грецьких майстрів у Києві було збудовано величний кам'яний храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці (Десятинний) і перенесені в нього святі мощі рівноапостольної княгині Ольги. Храм цей символізував собою справжній тріумф християнства в Київській Русі і матеріально уособлював собою «духовну Руську Церкву».

Розвиток християнства

Продовжувачем апостольської місії святого князя Володимира був його син - великий князь Київський Ярослав Мудрий (1019-1054), у правління якого християнська віра на Русі, за свідченням літопису (під 1037 рік), продовжувала «плодитися і розширюватися, і чорноризці стали множитися, і монастирі з'являтися ... і намножувалися пресвітери і люди християнські. І радів Ярослав, бачачи багато церков і людей християнських...» За Ярослава Мудрого побудовані такі видатні пам'ятники російського церковного зодчества, як Київська Софія (закладена в 1037 році) і Новгородська Софія (1045-1055 роки), заснований знаменитий Києво-Печерський монастир (1051 рік), багато в чому визначив подальший розвиток релігійного і культурного життя Київської Русі.

Для підготовки духовенства Ярослав Мудрий в 1030 році відкрив у Новгороді школу, в якій навчалося 300 дітей. Є підстави припускати, що такі школи існували і при інших архієрейських кафедрах, і перш за все в самому Києві. Предметом особливого піклування Ярослава Мудрого були переклади нової літератури і множення книг шляхом створення списків з наявних рукописів. Сам Ярослав Мудрий, як стверджує літопис (під 1037 рік) «Книги любив, читаючи їх часто і вночі і вдень. І зібрав переписувачів багатьох, і перекладали вони з грецької на слов'янську мову. І написали вони книг безліч, ними ж повчають віруючі люди насолоджуються вченням божественним...» Ярослав же, як ми вже сказали, любив книги і, багато їх написавши, поклав у церкві святої Софії, яку створив сам», тобто заснував першу на Русі бібліотеку.

Вже перші київські князі розуміли, що храм — це не тільки дім Божий, не тільки пам'ятник їм самим і їхнім часам, але водночас найвища можливість прикрасити і прославити свій стольний град, свою землю і свій народ... Храм для українця — це мовби послання з далеких віків... Тінь вічності, світле смеркання, яке ніколи не стає ніччю.

Павло Загребельний

Інтернет-новини про 1025 – річчя Хрещення Русі

Президент підписав Доручення щодо організації заходів в Україні 1025- річчя хрещення Київської Русі

Президент України Віктор Янукович підписав Доручення щодо деяких питань організації та проведення заходів з відзначення в Україні 1025-річчя хрещення

Київської Русі.

Кабінету Міністрів України доручено координацію заходів християнських Церков України з нагоди цього ювілею. Зокрема, має бути забезпечено запрошення на урочистості представників іноземних релігійних організацій.

Обласним державним адміністраціям доручається забезпечити належну організацію заходів з відзначення 1025-річчя хрещення Київської Русі в населених пунктах усіх рівнів. Низку доручень, пов'язаних із заходами з нагоди ювілею хрещення Київської Русі, мають виконати також центральні органи виконавчої влади , - повідомляє християнський портал KIPiOC з посиланням на прес-службу Президента України.

Крім того, Глава держави видав Указ про створення Координаційного штабу на чолі з Радником Президента України І. Калініним, який буде займатися координацію взаємодії правоохоронних органів щодо забезпечення безпеки та правопорядку під час підготовки та відзначення в Україні 1025-річчя хрещення Київської Русі.

<http://kyrios.org.ua>

Квітковий годинник в Києві оформлять на честь 1025-річчя Хрещення Русі

До Дня Києва квітковий годинник буде оформлений по тематиці святкування 1025-річчя хрещення Київської Русі.

Про це сказав 8 квітня генеральний директор КО «Київзеленбуд» Михайло Царенко під час проведення прес-конференції з благоустрою міста, повідомили в КМДА. «Могутність і велич Київської держави ми намагалися символічно передати в композиції квіткового годинника до Дня Києва. Час іде і все змінюється, але залишаються вічні християнські цінності. Стилізовані кольори давнини червоно-жовтого сонця-циферблата досягнуті завдяки колеуса лимонно-жовтого і бегонії червоного. Обрамлення годинника в спокійних тонах з обрисом церков, пишною зеленю і дніпровськими хвилями поєднує час старовини і сучасності », - зазначив він. Площа композиції займає більше 300 кв. м., а на квіткове оформлення планується висадити понад 50 тисяч квітів.

Також буде використано близько 1000 кг мармурової крихти. Нагадаємо, квітковий годинник був створений в 2008 році. Протягом цього часу дизайн та оформлення композиції змінюється кожен сезон по проектам «Київзеленбуду». Зараз ведуться налагоджувальні роботи, які закінчатися через два тижні, а до кінця квітня повинні розкритися блакитні незабудки, які були висаджені в минулому році.

<http://risu.org.ua>

Папу Франциска запросили до України

Святослав Шевчук

15 березня 2013

Предстоятель Української греко-католицької церкви Святослав висловив сподівання, що новообраний Папа Римський Франциск невдовзі може відвідати Україну. У своєму листі-привітанні голова УГКЦ запросив Папу на святкування 1025-ліття хрещення Руси-України, про це Святослав повідомив на прес-конференції в Римі 14 березня: Святослав також висловив сподівання щодо майбутнього отримання УГКЦ патріаршого статусу, а також зазначив, що ще однією нагодою до більш тісного спілкування з

Франциском стане 50-ліття перенесення мощей святого Йосафата Кунцевича до базиліки апостола Петра, яке відзначатиметься 25 листопада. Слід нагадати, що востаннє Папа Римський відвідував Україну 2001 року. Тоді Папою був Іван Павло II.

<http://uk.wikinews.org>

У Києві влада і міська Рада Церков обговорили організацію святкування 1025-річчя Хрещення Русі

10 квітня 2013 року відбулося засідання Київської міськради і столичної Ради Церков і релігійних організацій з приводу майбутнього святкування 1025-річчя Хрещення Русі-України.

Представники столичної влади повідомили, що наразі тривають роботи з підготовки до реконструкції Володимирської гірки та відновлення панорами «Голгофа». Серед першочергових завдань – реставрація пам'ятників свв. кнн. Володимиру і Ользі, свв. Кирилові та Мефодію. Також планується реставрація дзвіниці і фасадів та корильйону Михайлівського Золотоверхого собору. Проведуть ремонтні роботи й у Покровському монастирі, - повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на КМДА.

Окрему увагу на засіданні приділили питанню оновлення сходів та реконструкції Колони Магдебурзького права. Вони стануть частиною цілого комплексу, присвяченого 1025-річчю Хрещення Київської Русі. Крім того, там також зведуть фонтанчик на зразок колишнього тамтешнього джерела.

На березі Дніпра планується встановити пам'ятний знак Хрещенню Київської Русі. Проекти пам'ятника розглядатимуть у рамках конкурсу, який проводитиме Департамент архітектури та містобудування КМДА, та затверджуватимуть за погодженням з представниками різних конфесій столиці.

Столичне духовенство, в свою чергу, підтримало наміри міської влади і надало власні пропозиції. Серед них - проведення як внутрішньоконфесійних, так і загальноміських просвітницьких заходів, конференцій, круглих столів та богослужінь, які увійдуть до загальної програми святкування.

У відповідь голова КМДА Олександр Попов зазначив: «Мені надзвичайно приємно, що Київська міська рада Церков і релігійних організацій позитивно сприйняла пропозиції міської влади щодо відзначення свята та готова активно долучитися до організації власних заходів протягом ювілейного року».

<http://kyrios.org.ua/>

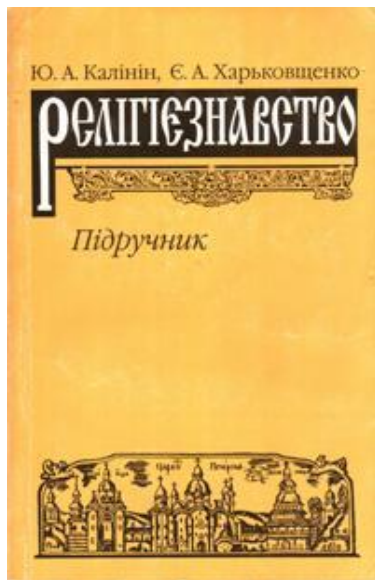
Рекомендована література:

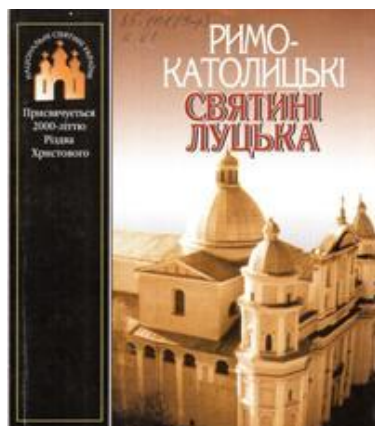
Брат Віктор. Діяння небожителів: містерія-епос / Брат Віктор.- Луцьк: Ключі; ПРАТ «Волинська обласна друкарня», 2011.- 256 с.

Головащенко С.І. Історія християнства : курс лекцій : навч. посіб. - К.: Либідь, 1999. - 352 с.

Калінін Ю.А. Релігієзнавство: підручник / Ю.А. Калінін, Є.А. Харьковченко. - К.: Наукова думка, 2002. - 352 с.

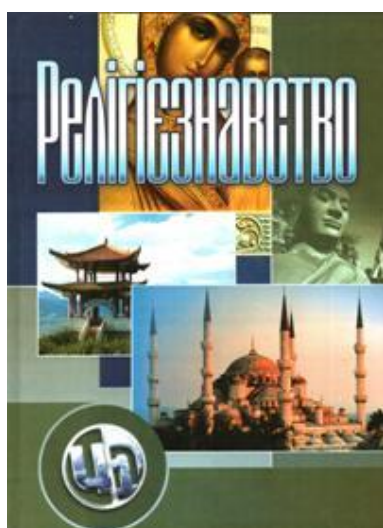
Колосок Б.В. Римо-католицькі святині Луцька / Б.В. Колосок.- К.: Техніка, 2004. - 224 с.

Короткі відомості про свята Православної Церкви / Уклад. О. Кислашко, ієрей Я. Кислашко.- К.: Українська Православна Церква. — Київський патріархат, 1992. - 112 с.

Леся Українка Що дасть нам силу?: твори на біблійні теми та переклади зі Святого Письма / уклад., передм. і прим. В.І. Гребенюка. - Луцьк: Ключі; ПрАТ «Волинська обласна друкарня», 2011. - 168 с. - (Серія «Віра наших класиків»)

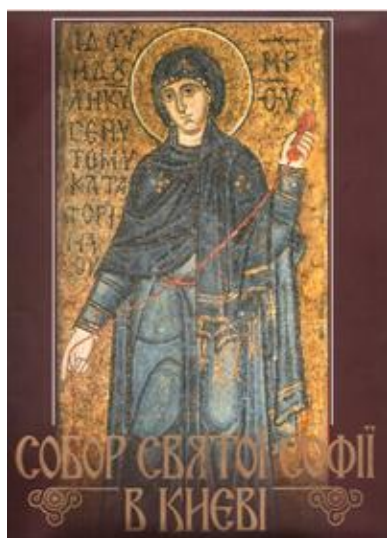
Лубський В.І. Релігієзнавство: Підручник / В.І. Лубський, Т.Г. Горбаченко, М.В. Лубська, А.І. Яковенко. - К.: Центр учбової літератури, 2010. - 448 с.

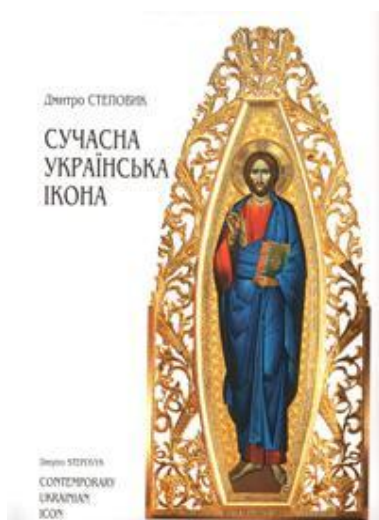
Лубський В.І. Релігієзнавство: підручник / В.І. Лубський, В.І. Теремко, М.В. Лубська. - К.: Академвидав, 2011. - 464 с.

Овсійчук В.А. Оповідь про ікону / В.А. Овсійчук, Д.П. Кравич. – Львів : Інститут народознавства НАН України, 2000. - 398 с.

Собор Святої Софії в Києві : книга-альбом / авт. тексту Г. Логвин; упоряд.: Г.Н. Логвин, Н.Г. Логвин. - К.: Мистецтво, 2001. - 352 с.

Степовик Д.В. Сучасна українська ікона : З іконотворчості Христини Дохват. / Д.В. Степовик. - К.: Мистецтво, 2005. - 304 с.

Ульяновський В.І. Історія церкви та релігійної думки в Україні : навч. посіб. У 3-х кн. / В.І. Ульяновський. - К.: Либідь, 1994. - 256 с.

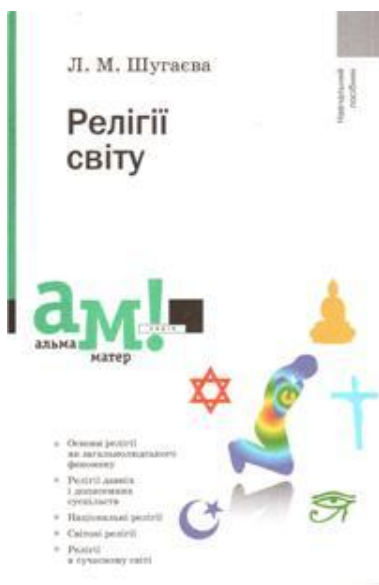
Цветков О.П. Культура і релігія: навч. посібник / О.П. Цветков. - К.: Академвидав, 2011. - 192 с.

Шевченко В.М. Словник-довідник з релігієзнавства / В.М. Шевченко. - К.: Наук. думка, 2004. - 560 с.

Шевченко Т.Г. Серцем нелукавим: православні поетичні й живописні твори / передм. й уклад. В. Гребенюка; ст. Н. Наумової. – Луцьк : Ключі; Волин. обл. Друк., 2012. - 148 с.- (Віра наших класиків)

Шугаєва Л.М. Релігії світу : навч. посіб. / Л.М. Шугаєва. - К.: Академвидав, 2011. - 256 с.

Перелік творів української літератури на християнську тематику

1. Нестор Літописець «Повість временних літ».
2. Києво-Печерський патерик.
3. Митрополит Іларіон «Слово про Закон і Благодать».
4. «Повчання Володимира Мономаха дітям...».
5. І. Вишенський. Полемічні твори.
6. Г. Сковорода «Баквар, або Алфавіт світу», « Початкові двері до християнського життя».
7. Українські колядки.
8. Г. Квітка-Основ'яненко «Маруся».
9. Л. Глібов. «Христос воскрес».
10. Т. Шевченко «Марія», «Глава Ісаї, 35», «Давидові псалми».
11. І. Франко «Іван Вишенський», «Моїсей», «Смерть Каїна».
12. Леся Українка «Одержима».
13. Яків Щоголів. Поезія.

14. Борис - Ігор Антонич «Балада про пророка Йону», «Молитва Самарянки біля криниці».
15. Грицько Чупринка «Тайна Різдва».
16. О. Ольжич «Бог ясний між людьми ходить», «Кінець світу».
17. С. Руданський «Водохрещі Христові».
18. С. Черкасенко «На полі крові».
19. Л. Костенко. «Перш, ніж півень запіє», «Псалми Давидові».
20. В. Барка «Судний день», «Гімн для сонця сонцекрилик».
21. С. Склярєнко «Володимир».
22. П. Загребельний «Первоміст», «Диво».
23. О. Гончар «Собор».
24. Т. Голобородько «Стежиною Божого слова».
25. В. Мирний. «Дорога до храму».

Використані джерела:

1. Аркас М. Історія України-Русі / М. Аркас; пер. Слово П. М. Гвоздецький. – Вид. 3-тє, факс. – К.: Вища шк., 1993. – 414с.: іл..
2. Гайдуков Л. Ф. Історія України: посіб. для старшокл. та абітурієнтів / Л. Ф. Гайдуков, В. Ю. Крушинський. – К.: Либідь, 1999. – 270 с.
3. Грушевський М. Ілюстрована історія України з додатками та доповненнями / М. Грушевський, уклад.: Й. Й. Брояк, В. Ф. Верстюк. – Донецьк: БАО, 2008. – 736 с.: іл..
4. Грушевський М. С. Духовна Україна: збірка творів / М. С. Грушевський. – К.: Либідь, 1994. – 560 с.. – (Пам'ятки історичної думки України).
5. Грушевский М. С. Очерк истории украинского народа. Изд. 2-е / М. С. Грушевский. – К.: Лыбидь, 1991. – 400 с. – (Памятники исторической мысли Украины).
6. Костомаров М. І. Історичні постаті / М. І. Костомаров, пер. І. С. Голуб. – Дніпропетровськ: Січ, 2008. - 618 с.
7. Полонська-Василенко Н. Історія України: у 2-х т. Т. 1. До середини XVII ст.. Вид. 3-тє. – К.: Либідь, 1995. – 672 с.
8. Християнство – історія і сучасність (до 1025-річчя Хрещення Русі): [Електрон. Ресурс] / Волинський інститут післядипломної освіти. – Режим доступу: <http://vippp.org.ua/index.php?pagename=hrystyianstvo>, вільний.

